

בש"פ 7451/21 - עינאדאלקריעאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7451/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: עינאדאלקריעאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע ב-עמ"ת 27680-10-21 מיום 21.10.2021 שניתנה על ידי השופט אריאל חזק

בשם המבקש: עו"ד לימור רוט-חזן

החלטה

1. בקשת רשות לערור לפיסע"פ 53(א1) לחוקסדרהדיןהפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, עלהחלטתביתהמשפט המחוזי בבארשבע (השופטא' חזק) בעמ"ת 27680-10-21 מיום 21.10.2021, בהנחהערהמבקשעלהחלטתביתמשפטשלוםבבארשבע (השופט' בןדוד) במ"ת 16940-09-21 מיום 14.9.2021.
2. נגד המבקש הוגש כתבאישוםהמייחסלועבירתאיומים, לפיסע"פ 192 לחוקהעונשין, תשל"ז-1977. כמתוארבכתבהאישום, במסגרת חקירה בהליך אחר, המבקשנחקרביחידתהמשטרה, בהעובדתהמתלוננתכקצינתחקירות. במהלךימימעצרו, המבקשפנהלמתלוננת, ביקשממנהלשחרורובערבות, וטען בפניהמספר פעמים כיהיא "לקחהאותואישית" או "כפרויקטאישית" ואמירות דומות.

בהמשך לאמור לעיל, ביום 6.9.2021 המבקש חייגלמכשירהטלפון השייך למתלוננת מספר פעמים תוך זמן קצר. משלא ענתה, שלחלה מסרון ובונכתב "חגשמחאנימאללולבנימשפחתראושרובריאותושנהטובה". מספרדקותלאחרמכן, המבקשחייגאליהשובאךהיאלאענתה. אז, כעבורכשעהוחצי, המתלוננתענתהלשיחההנוספת שקיבלהממנו. במהלךהשיחה, המבקשהזדהבשמוואמרלהשהואמתקשרלאחללהחגשמחוהוסיף "תשמריעלעצמך". לאחרמכן, שב המבקשעלאיחוליוולחגשמח.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המבקש, המשיבה ביקשה לעצרו עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

4. ביום 12.9.2021 התקיים דיון בהחלטת המעצר, במסגרתה קבע בית משפט השלום כי "קיים בתיק ניצוץ ראיתי" והורה על המשך דיון ביום 19.9.2021, כאשר עד אז, המבקש יישאר במעצר.

5. בו ביום, הוגש ערר מטעם המבקש לבית המשפט המחוזי, בה השיג על ההחלטה שלא לשחררו ועל דחיית הדיון כאמור. למחרת, ביום 13.9.2021 התקיים דיון בערר, אשר בסופו דחה בית המשפט המחוזי את טענות המבקש לשחררו, אולם קיבל את טענותיו באשר לדחיית הדיון, תוך שנקבע כי אינה סבירה בנסיבות העניין.

צוין, כי על אף שבית המשפט בשבתו כערכאת ערעור נזהר מלהתערב בהחלטות בענייני יומן, אין הצדקה לדחות את הדיון לתקופה כה ממושכת, שעה שעל פני הדברים "מדובר במקרה שיתאים לחלופת מעצר כלשהי, ולו חלופה טובה ומשכנעת". על כן, בית המשפט המחוזי הורה לבית משפט השלום לעשות "כל מאמץ" לקיים את הדיון בעניין עד היום שלמחרת.

6. בהתאם להחלטה האמורה, הוקדם הדיון בבית משפט השלום ליום 14.9.2021. בתום הדיון, קבע בית המשפט את דבר קיומה של תשתית ראיתית לכאורית להוכחת המיוחס למבקש וכי קמה עילת מסוכנות, המופנית בעיקר נגד המתלוננת, אך גם נגד גורמי אכיפת החוק והציבור בכללותו. נקבע כי דבריו של המבקש מהווים "איום מרומז", בהתחשב בנסיבות האיום, ובכללן – העובדה כי עובר לאירוע הסתיימה מכירת ציוד בשווי כספי ניכר אשר חולט מהמבקש במסגרת ההליך האחר; היעדר קשרי חברות בינו לבין המתלוננת; היכרותם המוקדמת על רקע החקירה כמו גם "אישיותם" של המעורבים; וכן ניסיונותיו ליצור עמה קשר "עד אשר השיג מבוקשו".

כמו כן, התייחס בית המשפט לעברו הפלילי של המבקש, הכולל בין היתר הרשעה מיום 22.4.2021 בעבירת איומים, בגינה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי. צוין, כי באותו המקרה, המבקש התקשר לפקיד רשות האכיפה והגבייה ואיים עליו ועל שותפו לעבודה.

נוכח האמור, ובשים לב לקיומה של חלופת מעצר, בית המשפט הורה על שחרורו של המבקש למעצר בית בפיקוח של אביו ודודו, ותחת תנאים נוספים.

7. ביום 4.10.2021, נדחתה על הסף בקשתו של המבקש לעיון חוזר, אשר הוגשה בעילה של "חלופ זמן".

בית משפט השלום קבע כי "מדובר בניסיון חריג ובלתי מתקבל על הדעת להרחיב את מונח חלופי הזמן", משזו הוגשה 20 ימים לאחר מתן ההחלטה על תנאי שחרורו.

8. ביום 21.10.2021, בית המשפט המחוזי דחה את הערר שהגיש המבקש על ההחלטה לשחררו בתנאים מגבילים. נקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו, וכי בנסיבות העניין נשקף ממנו "חשש מסוכנות", בייחוד כלפי אנשי אכיפת החוק. בית המשפט הוסיף, כי ב"מצב רגיל" היה מקום לבקש תסקיר מעצר שיבחן את מסוכנות המבקש טרם ההחלטה לשחררו למעצר בית, אולם נוכח היותו מן המגזר הבדואי ששירת שירות מלא במשמר הגבול ואף זכה לתעודות הערכה, לא הייתה "שגיאה" בהחלטה.

9. מכאן הבקשה שבפניי, במסגרתה המבקש טוען כי בקשתו מעוררת "שאלה משפטית עקרונית" בשני מובנים. הראשונה שבהן, היא הפגיעה בחופש הביטוי נוכח "הקלות שבה סווגה האמירה כאמור כאמירה שיש בה משום איום"; והשנייה, היא עצם הגשת בקשה לעצרו עד תום הליכים בגין כתב אישום הנושא עובדות שכאלו.

המבקש הוסיף וטען, כי אמירותיו ה"שגרתיות" וברכותיו למתלוננת אינם בגדר איומים, גם לא כאשר שוקלים את מעמדם השונה; וכי קיים אינטרס ציבורי רחב לקבוע "גדרות" בשימוש במשפט הפלילי, ולהתאימו למקרים הראויים לכך.

לבסוף, טען כי השמתו במעצר בית מלא פוגעת בו באופן חמור וקיצוני, שעה שעליו לפרנס את שבעת ילדיו הקטינים ובעודו מצוי בעיצומו של הליך פשיטת רגל.

דין והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה הבקשה להידחות.

11. כידוע, רשות ערר על החלטה בעניין מעצרת ניתן רק במקרים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטית, החורגת מענייני הפרטני של המבקש, אובנסיות שבהן מתרחשת פגיעה חריגה וקיצונית בו (בש"פ 1929/19 אוהיון' מדינת ישראל (28.03.2019)).

12. הבקשה שלפניי אינה נופלת בגדרם של מקרים אלו, ומטעם זה בלדינה להידחות.

13. אף לגופם של דברים, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, אשר נראה כי שקלו היטב את מכלול הנסיבות במקרה דנן – ובכלל זה את הרקע לביצוע העבירה המיוחסת למבקש, כמו גם ההיכרות הקודמת בינו לבין המתלוננת בהיותה קצינת חקירות, כאשר לאלו מצטרפת הרשעתו רק לאחרונה בעבירת איומים, בגינה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה.

14. מהאמור עולה, כי לא אימת הדין ואף לא אימת המאסר המותנה, מרתיעים את המבקש אשר פעל לאיתור

מספר הטלפון של קצינת המשטרה בדרך לא-דרך, התקשר אליה פעם אחר פעם תוך זמן קצר עד אשר ענתה, ולמעשה ביקש להטיל עליה אימה באומרו "תשמרי על עצמך".

15. עבירות איום על עובדי ציבור, ובייחוד כלפי שוטרים האמונים על אכיפת החוק ומבצעים מלאכתם נאמנה, עלולות להתפשט כאשר בשדה קוצים אלמלא תהא הרתעה ראויה, ומעשי המבקש הם רק דוגמה לכך.

16. יש לראות בחומרה רבה את מעשי המבקש. לא אחת, תחילתה של אלימות פיזית, היא במלל כזה או אחר, התבטאויות קשות, איומים מפורשים ומרומזים, אשר סופם באלימות פיזית של ממש. אשר על כן, יש חובה לגדעם כבר בראשיתם.

17. התנהגותו הבלתי-מורתעת של המבקש בנסיבות המפורטות לעיל, כאשר כאמור אף עונש מאסר מרחף מעל ראשו, מלמדת יותר מכל על מסוכנותו ועל כך יש להוסיף על אחת כמה וכמה כאשר הדברים מופנים כלפי מי שמשרתת במערכת אכיפת החוק.

18. על בתי המשפט מוטלת החובה לבטא באופן מפורש כי איום אף אם הוא מרומז, יגרור אחריו מענה הולם, גם בשלב זה של ההליך, על מנת לאפשר לאנשי אכיפת החוק לבצע את מלאכתם ללא מורא, תוך מתן ההגנה המתחייבת עליהם.

19. הרתעה הולמת מתחייבת אפוא גם לצורך שמירה על הליכי חקירה מהימנים ואובייקטיביים, באופן שלא יהיה במהלכם צל של חשש למעשים פוגעניים מצד הנחקרים.

20. נוכח האמור, אני סבור כי לא זו בלבד שלא נפגעו זכויותיו של המבקש "באופן חמור וקיצוני" כלשונו, אלא שבית משפט השלום עשה עמו חסד עת הורה על שחרורו למעצר בית.

21. אשר על כן, הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ה' בכסלו התשפ"ב (9.11.2021).

ש ו פ ט